

ถ้าไม่กล้าพูดว่ารักแม่...เพราะอาย
แล้วทำไมถึงไม่คิดที่จะแสดงออกด้วยวิธีอื่น
แค่แสดงออกว่ารัก...กับคนที่รักเรายิ่งกว่าชีวิต
มันยากนักหรือ ?

อ้อมกอด...การแสดงออกแทนคำพูดนับพัน

ฉันขอบคุณกอดกัน

เปล่านะ...ฉันไม่ได้ชอบเห็นฉากเลิฟซีนแต่อย่างใด
แต่ฉันหมายความว่าฉันชอบเห็นภาพ 'คนกอดกัน' จริงๆ

.....

เพราะการกอดกัน...เป็นการแสดงออกถึงความรู้สึก 'รัก'
และ 'ความรัก' ก็เป็นความรู้สึกดีดีที่ยากจะหาคำใดมาอธิบายได้
เวลาที่เรารู้สึกรักใครสักคน...หรืออยากบอกเขาว่าห่วงใย
การกอด...จึงเป็นวิธีการแสดงออกง่ายๆ ที่ทำให้เข้าใจถึงความหมายนั้น

ตอนที่เป็นเด็กเล็กๆ คนแรกที่สวมกอดเราก็คือแม่
และฉันก็เชื่อว่าคนแรกที่เราสวมกอดก็คือแม่
แต่น่าเสียดายที่พอเราโตขึ้นมาได้ไม่เท่าไร...
เราก็อายที่จะสวมกอดท่าน
และยิ่งโตมากขึ้นเท่าไรนั้น...ความอายก็ยิ่งก่อตัวเป็นกำแพงสูงขึ้นทุกที
ทำไม ?

สำหรับคนที่ไม่อายที่จะสวมกอดแฟน แต่อายที่จะสวมกอดแม่
ฉันอยากแนะนำให้ลองดูซีรีส์ญี่ปุ่นเรื่อง 'Tokyo tower'
มาคุง - เด็กหนุ่มที่ตัดสินใจจากบ้านเกิดในต่างจังหวัด
มุ่งหน้าเข้าสู่กรุงโตเกียวซึ่งเป็นเมืองหลวงของญี่ปุ่น
ทั้งที่ยังไม่รู้ว่าจะตัวเองมาเพื่ออะไร ? และอยากทำอะไร ?
กระทั่ง...แสง สี เสียง และหัวใจที่ยังสับสนและวุ่นวาย
ก็ทำให้เขาเดินทางไปชั่วคราวในห้วงเวลาของวัยรุ่น
เขาค่อยๆ ได้เรียนรู้ว่าการอยู่คนเดียวให้ได้ - ไม่ง่ายอย่างที่คิด
เขาเกือบเรียนไม่จบ พอเรียนจบแล้วระหว่างตงงานก็ใช้ชีวิตอยู่อย่างไร้ค่า
และแม้ว่าโตจนมีแฟนแล้ว เขาก็ยังหาเงินได้ไม่พอใช้ ต้องให้แม่ส่งเงินมาให้ทุกเดือน
กว่าที่เขาจะรู้ว่าตัวเองจะนิ่งเฉยอยู่อย่างนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว ก็กินเวลานานหลายปี

การเดินทางที่ทุลัทธิอุปสรรคมากกว่าที่จะได้ทำงานที่ตัวเองถนัด
ทำให้ฉันนึกถึงชีวิตของผู้คนในกรุงเทพมหานคร
ทุกคนต่างดิ้นรน ไขว่คว้า ตามหาเส้นทางเดินหลักของตัวเอง
หากจะมีสักคนที่ได้เป็นอย่างที่ฝัน...และยิ้มให้กับสิ่งที่ตัวเองทำอย่างภาคภูมิใจ
แต่มาคงทำได้...และฉันเชื่อว่าส่วนหนึ่งที่ทำให้เขามีเส้นทางเดิน
ที่สวยงามและมีที่ท่าว่าจะทอดยาวไปข้างหน้าได้เรื่อยๆ นั้น
...นั่นเป็นเพราะเขานึกถึง 'แม่'



มาคุงรับเอโกะ - ผู้เป็นแม่มาอยู่ด้วยกันในโตเกียวหลังจากที่รู้ว่าแม่เป็นมะเร็ง
แม่จะรู้สึกอึดอัดในช่วงแรกเพราะไม่ชอบที่ต้องถูกแม่เข้ามาวุ่นวายในชีวิต
เพราะแม้ว่าตอนเด็กๆ เขาจะเป็นเด็กที่ 'ติดแม่' มากแค่ไหน
แต่เมื่อเขาโตขึ้น...เขาก็ไม่ต่างจากเด็กหนุ่มทั่วไป
ที่มองว่าการสวมกอดแม่เหมือนตอนเด็กๆ มันน่าอาย...โดยเฉพาะกับเพื่อน
.....
แต่แล้วรอยยิ้มและความรักของแม่ก็ค่อยๆ คลายเชือกในหัวใจของเขาออก
แม่สามารถเข้ากันได้และเป็นที่รักของพี่ๆ เพื่อนๆ และแฟนสาวของเขา
ไม่ใช่เพราะแม่ชอบทำอาหารเลี้ยงทุกคนที่แวะมาที่บ้าน
แต่เป็นเพราะแม่ทำตัวเป็น 'แม่' ที่ปรารถนาดีกับทุกคนด้วยความรักและจริงใจ
หากน่าเสียดายนัก...เพราะแม้ว่าเขาจะรับแม่เข้ามาอยู่ในหัวใจเหมือนเดิมแล้ว
แต่เขาก็ยังคงอายที่จะสวมกอดแม่ กระทั่งวันที่แม่เขาอยู่ในภาวะขั้นปวยฉุกเงิน
วันนั้นเขาถึงได้กล้าที่จะสวมกอดแม่แน่นๆ อย่างไม่อายใคร
และในวันที่แม่ต้องสิ้นลมหายใจจากโลกใบนี้ไป...ก็ไม่ได้มีเพียงแค่มาคุงที่ร้องไห้

แต่พี่ๆ เพื่อนๆ และแฟนสาวของเขาก็เสียใจและพากันร่ำไห้กันไม่หยุด

สำหรับฉัน...คนที่กล้าพูดว่ารักแม่มากกว่าตัวเอง

หลังจากดูซีรีส์เรื่องนี้แล้ว...

อาจไม่ต้องทำอะไรมากกว่ารักแม่ให้มากขึ้นในทุกๆ วัน

แต่สำหรับคนที่ยังใช้ชีวิตอยู่เพื่อคิดถึงคนอื่นมากกว่าแม่ล่ะ ?

ต้องรอให้แม่ป่วยเจียนตายแบบเอโกะก่อนหรือเปล่า

ต้องรอให้แม่สิ้นลมหายใจแบบเอโกะก่อนหรือเปล่า

ถึงจะได้คิดว่าควรปฏิบัติต่อแม่เช่นไรในยามที่ท่านยังสุขภาพแข็งแรงดีอยู่

ถึงจะได้คิดว่าควรสวมกอดแม่ให้แน่นๆ เหมือนตอนเด็กๆ ในวันที่ท่านยังมีชีวิตอยู่

ฉันชอบประโยคในซีรีส์เรื่องนี้ที่ว่า...

ไม่ว่าจะพยายามตอบแทนบุญคุณพ่อแม่สักแค่ไหน

สุดท้ายเราก็ต้องพูดว่า “น่าจะทำได้ดีกว่านี้”

แต่เราจะต้องรอให้ถึง ‘วันสุดท้าย’ ก่อนหรือ ?

เราถึงจะสำนึกได้ว่าสิ่งที่เราควรทำเพื่อท่านมันมีมากมาย

ฉันเชื่อว่าการที่เราได้ทำอะไรให้ท่านในตอนนี้

แล้วต้องพูดประโยคที่ว่าในวันสุดท้ายเช่นนั้นจริงๆ

ก็ยังดีกว่าการที่ไม่ค่อยได้ทำอะไร หรือไม่เคยทำอะไรให้ท่านเลย

.....

เพราะแค่ ‘กอด’ เท่านั้น

...มันก็แทนคำพูดว่า ‘รัก’ นับพันครั้งแล้ว